

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MC

Strona przeciwna: Direktor na Direktsia „Obzhalsvane i danachno-osiguritelna praktika” Veliko Tarnovo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

1) Artykuł 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i zasadę proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym mechanizm odpowiedzialności solidarnej za zobowiązania z tytułu podatku od wartości dodanej (VAT) osoby prawnej w następujących okolicznościach:

- osoba solidarnie odpowiedzialna jest zarządcą osoby prawnej lub członkiem jej organu zarządzającego;
- osoba solidarnie odpowiedzialna dokonała w złej wierze płatności z majątku osoby prawnej, które to płatności można zakwalifikować jako ukrytą wypłatę zysków lub dywidend, lub zbyła ten majątek nieodpłatnie lub po cenie znacznie niższej od ceny rynkowej;
- działania w złej wierze spowodowały, że osoba prawna nie może zapłacić całości lub części VAT, do zapłaty którego jest zobowiązana;
- odpowiedzialność solidarna jest ograniczona do kwoty zubożenia majątku poniesionego przez osobę prawną w wyniku działań w złej wierze; oraz
- owa odpowiedzialność solidarna ma charakter wyłącznie subsydiarny i powstaje, jeżeli odzyskanie kwot VAT należnych od osoby prawnej okazuje się niemożliwe.

2) Artykuł 273 dyrektywy 2006/112 i zasadę proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym mechanizm odpowiedzialności solidarnej taki jak opisany w punkcie 1 sentencji niniejszego wyroku, który obejmuje odsetki za zwłokę należne od osoby prawnej z uwagi na niezapłacenie podatku od wartości dodanej w wiążących terminach ustanowionych w przepisach tej dyrektywy w wyniku działań w złej wierze podjętych przez osobę wskazaną jako solidarnie odpowiedzialna.

(¹) Dz.U. C 88 z 15.3.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – Rigall Arteria Management Sp. z o.o. sp. k./Bank Handlowy w Warszawie S.A.

(Sprawa C-64/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 86/653/EWG – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) – Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek – Transakcja zawarta z osobą trzecią, którą przedstawiciel handlowy pozyskał już wcześniej jako klienta – Wynagrodzenie – Bezwzględnie wiążący lub dyspozytywny charakter prawa przedstawiciela do prowizji]

(2022/C 463/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Rigall Arteria Management Sp. z o.o. sp. k.

Druga strona postępowania: Bank Handlowy w Warszawie S.A.

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek,

należy interpretować w ten sposób, że:

można w drodze umowy wprowadzić odstępstwo od prawa, które przepis ten przyznaje przedstawicielowi handlowemu działającemu na własny rachunek, do pobierania prowizji z tytułu transakcji zawartej w czasie trwania umowy agencyjnej z osobą trzecią, którą przedstawiciel ten już wcześniej odnośnie do transakcji tego samego rodzaju pozyskał jako klienta.

(¹) Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa, Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „Baltijas Starptautiskā Akadēmija” SIA (C-164/21), „Stockholm School of Economics in Riga” SIA (C-318/21)/Latvijas Zinātnes padome

(Sprawy połączone C-164/21 i C-318/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 651/2014 – Artykuł 2 pkt 83 – Bezpośrednie i bezwarunkowe odesłanie do prawa Unii – Dopuszczalność pytań – Pomoc na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną – Pojęcie „organizacji prowadzącej badania i upowszechniającej wiedzę” – Placówka szkolnictwa wyższego prowadząca działalność gospodarczą i działalność o charakterze niegospodarczym – Określenie podstawowego celu]

(2022/C 463/08)

Język postępowania: łotewski

Sądy odsyłające

Administratīvā rajona tiesa, Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Baltijas Starptautiskā Akadēmija” SIA (C-164/21), „Stockholm School of Economics in Riga” SIA (C-318/21)

Druga strona postępowania: Latvijas Zinātnes padome

Sentencja

1) Artykuł 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE]

należy interpretować w ten sposób, że:

podmiot prawa prywatnego, który prowadzi kilka rodzajów działalności, w tym badania naukowe, lecz którego większość dochodów pochodzi z działalności gospodarczej, takiej jak odpłatne świadczenie usług edukacyjnych, może być uznany za „organizację prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę” w rozumieniu tego przepisu, o ile można stwierdzić w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy, że jego podstawowym celem jest samodzielne prowadzenie badań podstawowych, badań przemysłowych lub eksperymentalnych prac rozwojowych lub rozpowszechnianie na szeroką skalę wyników takich działań poprzez nauczanie, publikację lub transfer wiedzy. W tym kontekście nie można wymagać, aby taki podmiot osiągał określoną część dochodów z badań i upowszechniania wiedzy niemających charakteru gospodarczego.